

GIM LAURIAN

Născut în România, ochiul ancestral al omenirii, la 15 mai 1949, comuna Rociu, județul Argeș, scriitor, profesor, editor, absolvent al Facultății de Filosofie a Universității București, director artistic al revistei „Poezia - Școala de la București” - 1993. Publică în diferite ziare și reviste, cronici, eseuri, articole, poezii, meditații filosofice, epigrame. Este prezent în antologii (Rumano Poemoj) în limba esperanto, California, USA, 1990, Ție Doamne - Amurg sentimental, 2000.

Debut - Cenaclul literar Nicolae Labiș, condus de scriitorul Eugen Barbu. Redactor la revistele Paradox și Dor de dor. Premii - URSS la Festivalul de literatură - Moștenirea Văcăreștilor, Premiul Special al Juriului din Pitești - Argeș, 1986.

Medalia de aur ABI, USA, 2002.

Volum - Exil în viitor, 1999; Eminescu și Descartes - Introducere în filosofia comunicării, 2000; Un soldat iese din rând, 2004; Supersignol, 2006; Poeme plovidivine, 2007; Șahul reginei, 2008, Eminescu e stema prezentului continuu, 2014, Sarmizegetusa sonetelor secolului al XXI-lea, 2017.

Poezele și studiile au primit recunoașterea valorii lor literare de către personalități de prim rang ale culturii române. Din 31 august 2013 este onorat cu Titlul de Fiu al Argeșului și al Muscelului.

SONETUL IUBIRII

Catifelându-și fruntea, Apollo cel vestit
Sare din lumea lui cu lira în spinare,
Precum ostașul ține în baionetă un soare,
Ce-așează al nostru har să dea de-un infinit.

Serenitatea-i fu adolescența, care,
Aprinsă de dreptate, ea arde-ntr-un pomel,
Cealaltă jumătate îl doare pe poet,
Născându-te din ce în ce mai mare

Înveșmântate imnuri și ode triumfale
Sunt lacrimi adunate în pocale;

În rest poetul petală e, tumult.
Dar vezi, sonetul vrea să-ți spună

Nu „Leka noșt!”, ci „Noapte bună!”
Esențele iubirii... Chiar mai mult!

DE DOR DE ÎNGERI

De dor de îngeri spre raiul ne-mpietrit
Domnesc peste corole, peste primăvară
Și mă privesc în tarabosteși către țară;
Măr de icoană cu trupul spovedit.

Sunt fericit ca Domnul osândit
Ori ca poetul care scrie-ntâia oară
Dumnezeiescul vers, ce te-nfioară,
Reprezentând neantul netopit.

Hristoși de bici, de cer și de abis,
Noi toți țintim să fim acolo,
Căci este scris: Există-un Paradis!

Chiar Dumnezeu, El Însuși e-o dovadă:
Punând în mână raze lui Apollo,
Când îngerii-și rup aripa-n zăpadă.

L-AM RĂSTIGNIT, BĂTUT ÎN CUIE

L-am răstignit, bătut în cui,
Surrpând imperiul din marele atom,
Ca să se simtă cerurile-n om
Cu chipul de netrebnică statuie.

Dar El e crucea care suie
Neantul sub povara mântuirii,
Ce-aprinde din călău mortul iubirii,
Duhovnicit de imnul-ce învie.

Și îngerii au spus într-o ninsoare:
„El n-are timp, ci aripi la picioare!”
Și-au scormonit în mine un Iisus,
Poetul peste iarbă și rubine,
Iubirea dintr-o muză și o pâine,
Care curgea tot mai adânc în sus.

SCRISOARE LUI MIHAI EMINESCU

Sentimentele ne sunt niște luceferi,
Au stârnit iubitei starea curioasă;
Ești Mihai ca trena de mireasă
Pater Patriae printre atâția nuferi.

Secolii electrici îți oferă-n dar,
POEZIA multe mai vie decât mâna,
Scot aripi din fusul meu orar
Zei al lumii, învățând Româna.

Tu ne aperi Țara și conturul ei

Mai presus de toate locul de iubit,
Iambii suitori și florile de tei.

Ca și mierea care s-a topit,
I-ai dat timpului pereche de scânteii;
Iliadelor, sfârșit și nesfârșit.

SONETUL UNIRII

Visam Calea Lactee și-o Unire,
Ascuns-adânc în suflteul zidit,
Cal alb intrând în veșnicii de mit,
Cum trece peste Dacia un mire.

Ca pe-o icoană veche te-am zărit
Alături de Zamolxe cel subțire
În cei ce-n respirații au pus zidire,
În Eminescu cel ce te-a-nnoit.

Ianuarie milenar îl ia pe Cuza
Și îl așază trăirilor curate
Să-l însoțească exilului cu muza

Și toți acei ce duc o carte-n spate,
Convinși că datoria-i o onoare,
Ducând rotundul țării în spinare

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*